

MI-AM ADUNAT MINȚILE

Jurnal de gânduri

FLORIN BICĂ (n. 1981) este căsătorit cu Adelaida. După obținerea licenței în teologie pastorală la Universitatea din București, a absolvit o specializare postuniversitară în biblioteconomie și știința informării (Facultatea de Litere, Universitatea din București) și un program de master în comunicare și relații publice (Școala Națională de Studii Politice și Administrative). A lucrat ca bibliotecar (2006-2008), apoi ca secretar de redacție al revistei *Semnele Timpului* (2009-2011), în prezent fiind redactor de carte pentru copii și tineri la Editura Viață și Sănătate. A fost redactor al revistei pentru copii *Nota 10* (2013-2015). A publicat articole pe teme de religie și spiritualitate creștină în revista *Semnele Timpului*. A scris cronică de film pentru publicația online *Film Reporter*. Scrie cronică de film și de carte pentru publicația online *Biblioteca Respiro*. Este autorul blogului florinbicabooks.wordpress.com, un blog dedicat cărților pentru copii. A publicat: *Mărunișuri de mare preț* (antologie de citate, 2014); studiul „Cartea absurdului și a rostului” în *Confesiunea Înțeleptului* (2015); *Ocolul clipei în optzeci de veșnicii* (versuri, 2015); *Alege să alegi!* (Biblioteca Respiro, 2016). A publicat cărți pentru copii: *Eroii Bibliei* (2012); *Școala Feților-Frumoși* (2012); *Batistă, șervețel* (2013); *De-aș fi Superman...* (2013); *Fineas și dinozaurii* (2015); *Am găsit o geantă cu bani* (2015); *Jucărie de hârtie* (2015); *Igiena orală pe înțelesul copiilor* (2017, coautor); *Lecții financiare pentru copii* (2017); *Amintiri din copilărie* (2017, editor).

Mi-am adunat mințile

JURNAL DE GÂNDURI

• Florin Bică •

Un proiect susținut de

BIBLIOTECA
respiro

evs
editura viață și sănătate

2017

© Biblioteca Respiro. 2017

Toate drepturile rezervate pentru prezenta ediție.

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi fotocopierea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a autorului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Redactare: Florin Bică

Corectură: Delia Mirela Buciuman

Tehnoredactare: Dragoș Gârea

Copertă: Dragoș Gârea

Biblioteca Respiro

Telefon: 0747 170 050

E-mail: contact@bibliotecarespiro.ro

Site: bibliotecarespiro.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BICĂ, FLORIN

Mi-am adunat mințile: jurnal de gânduri / Florin Bică. -

Pantelimon : Viață și Sănătate, 2017

ISBN 978-606-911-186-4

821.135.1

*Identifică-ți propriile închisori și caută
să le dărâmi în scris...*

Alain Guyard

*Un argument se discută,
o superstiție nu se discută.*

Amin Maalouf

*Pe orice culme a gândirii am ajunge, ne-am
confrunța cu o semnificație transcendentă.*

Abraham Joshua Heschel

La ce bun un jurnal de gânduri

Privesc o fotografie în timp ce scriu rândurile acestea, o *clipă* din timpul filmărilor la *The Deer Hunter* (1978). În fotografie, cinci bărbați zâmbesc, râd... Christopher Walken, Robert De Niro, Chuck Aspegren, John Savage. Al cincilea, de la stânga la dreapta, este John Cazale, zâmbitor. Avea să moară din cauza unui cancer la scurt timp după încheierea filmărilor. *The Deer Hunter* a fost ultimul său film și, la momentul acela, știa. Cazale a ales să *iasă din timp* făcând lucrul la care se pricepea cel mai bine – creând un personaj.

Cred că actele creatoare pot avea rol terapeutic. Creând, nu doar că ne uităm propria precaritate, ci găsim și o motivație reală pentru a merge mai departe.

Scrisul este o artă, un meșteșug creator.

Scrisul derivă din vremelnicia noastră, a oamenilor. A scrie este aspirație către nemurire, este o luptă disperată și rizibilă cu obștescul sfârșit. Scriem deci. Rândurile de cerneală curg întruna, deși știm de la primul rând, de la întâiul cuvânt dăruit paginii că strădania ne este zadarnică. Niciunul dintre gândurile așternute pe această minunăție numită hârtie, niciuna dintre confesiunile pe care i le-am făcut ei, nimic nu va supraviețui veșniciei. Asemenea unui olimpian nemi-

los, Timpul șterge tot. Chiar și amintirile. Amintirile noastre. Pe noi înșine ca amintiri ale altora.

Și-atunci, dacă nu-mi va dăruî nemurirea, la ce bun acest jurnal de gânduri? Se întrevade vreun rost în efortul de a-l scrie? Zilnic, acest organ fabulos numit creier este străbătut de sute și mii de gânduri. Este greu de spus câte dintre acestea merită efortul de a fi salvate de la uitare. Cât despre utilitatea lor pentru alții (împovărați de propriile gânduri), este de-a dreptul imposibil de spus ceva.

Gândurile sunt străzi pe care circulăm zilnic, străzi cu trotuare, semafoare, treceri de pietoni și vitrine la care să ne zgâim. Uneori, rătăcim pur și simplu. Alteori, ne îndreptăm către destinații bine definite. Uneori, avem la îndemână hărți. Alteori, ne bazăm pe instinct. Se întâmplă să ne mai și rătăcim. Cert este că fără gânduri nu putem trăi. Chiar și dacă ne-am propune să nu permitem vreunui gând să ne traverseze mintea, propunerea în sine ar fi o abatere de la proiect. Ea însăși ar fi un gând.

Existăm, trăim, gândim. Sigur, unii supraviețuiesc cu gânduri rudimentare, fără a încerca să le rafineze. Alții se străduiesc să le dea un sens mai precis, să le dea un plus de valoare.

Mi-am adunat mințile nu este un jurnal de aforisme, de paradoxuri sau de idei sclipitoare. Tocmai de aceea am decis să pun subtitlul *Jurnal de gânduri*, deoarece gân-

durile implică o foarte necesară doză de modestie. Ele nu sunt recipientele unor adevăruri categorice. Sunt doar pâlpâiri, scânteii apărute în circumstanțe mai mult sau mai puțin obișnuite, din observarea oamenilor, a evenimentelor, a tiparelor și a ruperilor de ritm ale existenței cotidiene. În mod firesc, o parte dintre gândurile din jurnal sunt urmarea unor lecturi, fie că vorbim despre cărți, fie că vorbim despre altfel de texte.

Gândurile sunt o modalitate de a pipăi lumea, de a trăi viața mai aproape de deplin, de a încerca să ne înțelegem pe noi înșine mai bine, de a-i cunoaște pe ceilalți mai îndeaproape, de a ne da seama *de ce suntem aici, acum*.

Gândirea este și un mijloc de protecție. Un zid care se interpune între false certitudini și imposturi, pe de o parte, și locul unde am putea întâlni adevărul prin folosirea minții și a libertății de decizie cu care am fost înzestrați, pe de altă parte. Suntem datori față de noi înșine să punem întrebări și, pe cât posibil, să găsim răspunsuri. Nu că răspunsurile acestea ar fi pe deplin mulțumitoare, însă, în absența lor, existența noastră ar fi absurdă.

Dacă ne gândim la accesul larg la informație, am putea presupune că trăim în cel mai bun, mai efervescent și mai fertil timp al *gândirii*. Paradoxal, nu este așa. Cu cât mai facil accesul la informații, cu atât mai dificil a devenit procesul de selecție între ceea ce este relevant și lucrurile care nu merită atenția noastră. Accesarea

informației nu este gândire, cum nici simpla plonjare în apa mării nu este înot. Observ tot mai mult în jur dezinteres pentru *căutare* cu propria minte. „Gândirea” prefabricată ne este servită astăzi pe tavă și tot ce trebuie să facem este să luăm de bun ce ni se dă.

Am început acest jurnal întâmplător, adunându-mi într-un document *Word* diverse notițe făcute pe bucățele de hârtie. Când numărul lor a crescut, am început să le numerotez. Ideea de a le pune într-o carte a apărut mai apoi. Firesc, odată cu această idee, s-a născut și nevoia de a le *farda* un pic, de a le supune unei selecții și de a le aranja pentru întâlnirea cu *marele public*. Dar nu prea mult sau, mai bine spus, nu atât de mult încât să se transforme totul într-o farsă.

Titlul cărții – *Mi-am adunat mințile* – are un sens mai adânc decât cel propriu expresiei în sine, adică acela de a te concentra ori de a înceta să mai fii distrat. Mai mult decât de a-mi fixa întreaga atenție într-o direcție sau asupra unui subiect anume, m-am străduit să-mi adun gândurile pentru a nu-mi pierde mințile. Trăim într-o lume care a depășit demult limitele normalității. Trăim în Absurdistan și singura cale de a ne păstra echilibrul interior este să ne rumegăm bine gândurile, să ne măsurăm atent pasul minții.

La ce bun deci acest jurnal de gânduri?

Dacă scrisul meu nu poate fi o cale de înveșnicire, bărem să fie un mod de a muri frumos. Copacii, pira-

midele, munții înalți – toate ies din timp mai devreme sau mai târziu. Doar noi, oamenii, putem face asta cu zâmbetul pe buze. Gândurile noastre, jurnalele noastre vor dispărea și acestea. Însă, cât timp suntem încă aici, ele arată că, mai mult decât de a exista, *trăim*.

F. B.

1

Singurătate
– frunze
fără copac.

2. Omul a domesticit Răul în propriul trup, iar Răul îi sălbăticește mintea.

3. E bine să te întrebi care este sensul vieții, doar să nu faci asta toată viața.

4. În sufletul fiecărui sistem există o gaură în formă de glonț.

5. Drumul nu ne aparține niciodată. Avem doar cerul de sub tălpile noastre.

6. Aprecierile sunt acele cuvinte gratuite care l-au costat ceva pe cel ce le primește.

7. Creștini care să demonstreze prin știință existența lui Dumnezeu... N-ar fi mai bine dacă ar demonstra-o prin credință?

8. Să-L înțeleg pe Dumnezeu ar fi de neînțeles.

9. Ca să-L găsești pe Dumnezeu, trebuie să te pierzi de tine însuți și să nu te mai cauți niciodată.

10. Întrebarea nu este de ce intri într-o bibliotecă, ci de ce mai ieși.

11. De fapt, ce este o „deșertăciune a deșertăciunilor”? Orice lucru sau ființă în dreptul căreia moartea îți răpește dreptul de a-i oferi iubirea ta.